

Harry Gruyaert – Homeland - 7th September - 26th October 2024

'Antwerpse Magnum-fotograaf Harry Gruyaert zoomt met expo in op vaderland: "Ik woon in Parijs, maar voel me Belg"'
on September 10th 2024 in GAZET VAN ANTWERPEN

https://www.gva.be/cnt/dmf20240909_97085294

Harry Gruyaert, Antwerpen, 1992. — © Courtesy Gallery Fifty One

Antwerpse Magnum-fotograaf Harry Gruyaert zoomt met expo in op vaderland: "Ik woon in Parijs, maar voel me Belg"

Magnum-fotograaf, tovenaars met kleur en licht, maar ook gewoon Antwerpenaar. Harry Gruyaert (83) is het allemaal. Intussen al ruim een halve eeuw thuis in Parijs, geeft hij met de fotoreeks *Homeland* zijn kijk op België in een expo in de Antwerpse Gallery Fifty One.

Ilse Dewever

Vandaag om 03:00

Met Carl De Keyser, Bieke Depoorter en Harry Gruyaert zijn er drie Belgische Magnumfotografen actief. Gruyaert is de oudste, maar ook de eerste Belg die door Magnum al in 1982 werd geselecteerd, met kleurenfoto's bovendien. Gruyaert die in 1962 de deur van het ouderlijk huis in Morsel achter zich dichttrok, noemde het lidmaatschap van het prestigieuze fotoagentschap in eerste instantie een gemak.

"Magnum heeft kantoren in New York, Parijs en Londen", vertelt hij aan de telefoon vanuit de Franse hoofdstad. "Terwijl ik de wereld rondreisde om te fotograferen, kon ik daar mijn archief achterlaten. Lange tijd heb ik mijn negatieven gewoon in mijn Volkswagenbusje bewaard. Ik sliep daar ook in, want jaren had ik geen vast onderkomen. Het idee van een eigen huis kwam op mij over als een gevangenis."

Harry Gruyaert. — © Belga

Harry Gruyaert werd in 1941 geboren als tweede zoon in het vrome gezin van Marcel Gruyaert. Deze Mortselnaar was een van de tenoren bij Agfa Gevaert en zou later mee het Antwerpse FotoMuseum uit de grond stampen, waar zoon Harry in 2018 een retrospectieve kreeg. "Ik zag vader vaak op 16 mm filmen en zelf was film ook mijn eerste liefde. Maar dat ik fotografie zou gaan studeren, zag vader niet zitten. Fotografen, dat waren geen serieuze mensen, vond hij."

Harry Gruyaert, Antwerp, 1988. — © Courtesy Gallery Fifty One

Na een studie fotografie in Brussel – “ik zat vooral in de bioscoop” – trok de jonge Gruyaert naar Parijs. Qua film en fotografie was ons land in die tijd een woestijn en de jonge fotograaf wilde elders leren van zijn helden. Gruyaert kreeg opdrachten in de mode- en reclamefotografie, werkte voor giganten als Citroën en Hermes, maar begon stilaan ook succes te oogsten met beelden die hij schoot op straat. Vanaf eind jaren zestig reisde Gruyaert naar Londen en New York, en maakte hij fotoreeksen in Marokko en India.

“De popart die ik in de jaren zeventig in New York had ontdekt, spoorde me aan om op het eerste gezicht banale zaken te fotograferen”

Harry Gruyaert
Fotograaf

Zag daar zijn liefde voor kleur het licht? “Tot de jaren tachtig heb ik ook gefotografeerd in zwart-wit, getuige enkele beelden in mijn nieuwe fotoboek *Homeland*. Eerst gebruikte ik twee toestellen door elkaar, maar uiteindelijk beviel kleur me beter. De popart die ik in de jaren zeventig in New York had ontdekt, spoorde me aan om op het eerste gezicht banale zaken te fotograferen. Taferelen waar je zo aan voorbij zou lopen, maar die toch in het oog springen. De poëzie van het alledaagse, *quoi*.”

Oostende, 1988. — © © Harry Gruyaert/Magnum Photos

Tegelijk met de expo *Homeland* in Gallery Fifty One stelt Harry Gruyaert een boek voor met foto's die hij de laatste vijftig jaar in België maakte. Wat heeft ons land dat je in al die boeiende buitenland niet vindt? “Ik ben destijds gevlucht van de kneuterigheid en het katholicisme. Maar natuurlijk kwam ik nog geregeld in België, al was het maar om vrienden en familie te bezoeken. Altijd weer sloeg ik aan het fotograferen. Stilaan begon mijn vaderland me te boeien, omdat ik er niet meer dag in dag uit leefde. Door afstand te nemen, zag ik de dingen beter. Hoewel ik intussen al veel langer in Parijs woon dan ooit hier, voel ik me nog steeds Belg. Het surrealisme waar dit land in baadt, heeft mijn stijl zeer beïnvloed. De Vlaamse carnavals en folklore die ik vaak heb gefotografeerd, zijn puur karikaturen van het katholicisme.”

Harry Gruyaert, Antwerp, 2008. — © Courtesy Gallery Fifty One

Van de foto's op de expo in Gallery Fifty One werden er verscheidene in Antwerpen gemaakt. Ook exemplaren van recente datum hangen er, want fotograferen doet Gruyaert nog dagelijks.

"Fotograferen is voor mij een manier van leven. Ik begrijp de dingen beter, als ik ze in een kader kan vatten. Een concept of vooropgesteld plan heb ik nooit gehad. Ik trek de straat op en fotografeer." Of er in Antwerpen plekken zijn waar Gruyaert zijn camera graag op richt? "Omdat ik ook veel industriële fotografie heb gedaan, was er altijd een fascinatie voor de haven, maar daar ben ik helaas nooit binnengeraakt. Interessante plekken in Antwerpen kan ik niet zomaar aanwijzen. Je moet gewoon rondlopen, rondneuzen en vertrouwen op je intuïtie. Ik weet het ook niet. Ik zoek."

Expo Harry Gruyaert, nog tot 26/11, Gallery Fifty One, Zirkstraat 20, Antwerpen. www.gallery51.com